

လွှပ်စာသစ်စာပေ

မယ်ခိုင်

နှလုံးသားတွန်သံ

အခန်း(၁)

ကာကာ အိုင်မှာ လည်း

ရေချိုးခဲ့ဖူးသလို

ဧဝရက်တောင်ထိပ်ကိုလည်း

ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။

အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာကိုလည်း

လက်ပစ်ကူးခဲ့ဖူးသလို

တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ကိုလည်း

တစ်ခဏနဲ့ အပြီးဖတ်နိုင်ခဲ့တယ်။

မံမီရပ်အလောင်းတွေနဲ့ လည်း

စကားပြောခဲ့ဖူးသလို

မိုက်တိုင်စန်နဲ့ ဟိုလီဖီးလ်ကိုလည်း

အလဲထိုးခဲ့ဖူးတယ်။

သိပ်ခက်ခဲလှပါတယ်ဆိုတဲ့

မိုနာလီဇာရဲ့

အပြီးကိုတောင်

ငါ ဖတ်နိုင်ခဲ့တယ်။

မင်း . . .

နှုတ်ဖျားက ထွက်ပေါ်လာတဲ့

ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း သံစဉ်လှိုင်းကမှ

စနက်တံတွေပြောင်းလဲသွားသလို

ငါ့ကမ္ဘာလေး

ပျက်သုဉ်းလုမတတ်

တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရတာပါ။

*

“မေမေ . . . အရမ်းနာတာပဲ”

“ခဏလေးပါ သမီးရယ်။ ရောက်တော့မှာ ပါ။ သမီး အရမ်းနာနေရင် ဒီအိတ်ပေါ်ထိုင်လိုက်ပါလား။”

ဟု ဆိုကာ အဝတ်အိတ်ကြီးကြီးကို ခုထိုင်စေလိုက်သည် ။

ထိုအခါမှ (၇)နှစ်မျှအရွယ် ဘိုမရပ်လေးသဖွယ် ချစ်စရာကောင်းသော သမီးငယ်က အဝတ်အိတ်ကြီးပေါ် တက်ထိုင်လိုက်သည် ။

“ခုမှ ပဲ ဇိမ်ကျသွားတော့တယ် မေမေ။ ဖုန်တွေက အရမ်းမွန်တာပဲ နော်”

ဟု နောက်ထပ်တစ်မျိုး ညည်းညူလာပြန်သည် ။ ဟုတ်လေပပေါ့။

အမြဲ ဇိမ်ခံကားသာစီးနေရသော သမီးလေးက ဒီလို ရုတ်တရက်ကြီး နွားလှည်းကိုစီးရတာ ဘယ်လိုမှ အဆင် ပြေနိုင်ဖွယ် မရှိပေ။

နွားလှည်းလေးသွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဖုန်လုံးလေးတွေ အလိပ်လိုက် လိုက်လာခဲ့ရာ ဒါကို သမီးက ရုတ်တရက်မို့ အနေရခက် နေသည် ထင်ပါရဲ့ ။

“မေမေ သွားမယ့်ရွာက အဝေးကြီးလိုသေးလား ဟင်”

“သိပ်မလိုတော့ပါဘူး သမီးလေးရဲ့ ။ ဟိုးမှာ ကြည့် နေလုံးကြီးကိုမြင်လား”

ဟု ဆိုကာ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်ကြားက ရေးတရေးပြု ထွက်နေတဲ့ နေနှိဝန်းကြီးကို ထိုးပြလာသည် ။

“အဲဒီနေလုံးကြီးကို တစ်ဝက်ပဲမြင်ရတဲ့ အချိန်မှာ ရောက်မှာ ”

ဟု အမေလုပ်သူက တိတိကျကျပြောလိုက်လျှင် ချစ်စရာသမီးငယ်မှာ နေနှိဝန်းကြီးကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်နေပေတော့သည် ။

ဒါ သူမလေးက နွားလှည်းစီးရခြင်းကို မနှစ်သက် သည့် အပြုအမူ ပေပဲမဟုတ်လား။ သမီးလေးရဲ့ အပြုအမူကြောင့် အမေလုပ်သူမှာ သက်ပြင်းမောကို လေးပင်စွာချမိ လိုက်တော့၏။

“မေမေ မောနေလားဟင်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး”

“မေမေ မောနေရင် ဗိုက်ထဲကမောင်လေး ပိုမောမှာ ပေါ့နော်။ မေမေ မမောနဲ့ နော်။ သမီး ရေတိုက်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ရေသန့်ဘူးဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ပေးလိုက်ပြန် သည် ။

ဒီတော့မှ သမီးငယ်ကို ကြင်နာစွာကြည့်ပြီး တိုက်ကပ်ကပ်ဆံပင်ရဲရဲ

လေးကို လက်ကလေးနှင့် ဖွဖွသပ်တင်ပေး လိုက်သည်။ ။

“မေမေ တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး သမီးရယ်။ မေမေမှာ သွားစ ရာနေရာ တကယ်မရှိတော့လို့ ပါ။ မေမေ နားခိုမယ့်နေရာက သမီးတို့ အတွက် ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေနိုင်တာကို မေမေသိပါတယ်။ သမီးအ တွက် ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်တာကို မေမေ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မေမေ က ည့်တဲ့ မိခင် တစ်ယောက်ပါ”

သူမ ပြောရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာပြန်သည်။ ။

သူမမျက်ရည်တွေက ဘာအတွက်လဲ။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုသက်သက်လား။

ဒါမှ မဟုတ် တရားမျှတမှုမရှိတဲ့ လောကကြီးကိုပဲ မကျေမနပ်ဖြစ်မိ ၍ လား။

သူမက ခံစားချက်မှန်ကို မစဉ်းစားနိုင်ခင်မှာ ပင် သမီးလေးက သူမ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်ဥကြီးများကို လက်ဖမိုးလေးနှင့် မမီမကမ်းသုတ်ပေး နေပါပြီ။

သူမ ပို၍ နာကျင်ဝမ်းနည်းသွားမိသည်။ ။

“မေမေ မငိုနဲ့ နော်။ မေမေ့ကို ဖေဖေ မရိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။ မေမေ မငိုနဲ့ တော့နော်”

“မေမေက ဖေဖေရိုက်လို့ ငိုတာမဟုတ်ပါဘူး သမီး ရယ်။ သမီးအတွက် စိတ်မကောင်းလို့ ပါ။ နောက်ဆို သမီး ကြိုက်တဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင် ရော၊ ကော်ဖီရော သောက်ရတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အိပ်ရင်လည်း ဖျာကြမ်းကြီးပေါ်မှာ ခေါင်းအုံး နဲ့ ပဲ စောင်ခြုံပြီးအိပ်ရတော့မှာ ”

“ဟာ . . . မေမေကလည်း သမီး ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို မကြိုက်တော့ပါဘူး။ သမီး မေမေနဲ့ ပဲဆော့ပြီး နေချင်တယ်။ မေမေက ဖေဖေဆူတာမခံရရင် သမီးကို ဖေဖေ မရိုက်တော့ရင် သမီးပျော်ပါပြီ မေမေရဲ့ ။ နောက်ဆို မေမေ မငိုနဲ့ တော့နော်။ သမီးရယ်၊ မေမေရယ်၊ မောင်လေးရယ်၊ ကစားကြမယ်”

“သမီးလေးရယ် . . . မေမေ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ အဲဒါ မေမေအသုံးမကျလို့ ”

“ဟင့်အင်း . . . ဖေဖေက ဆိုးတာပါ။ မေမေ့ကို လည်း ဆူတယ်။ သမီးကိုလည်း ရိုက်တယ်။ အရက်တွေလည်း သောက်တယ်။ အန်တီချယ်ကိုလည်း အိမ်ခေါ်လာတယ်။ ဖေဖေက ဆိုးတာပါ။ ဖေဖေ့ကို သိပ်မုန်းတာပဲ”

“အဲဒီလိုမပြောရဘူး သမီး။ သမီးလေး ငရဲကြီးလိမ့် မယ်။ နောက်ဆို ဖေဖေ မကောင်းဘူးလို့ မပြောရဘူးနော်”

“ဖေဖေက ကောင်းမှ မကောင်းတာ မေမေရဲ့ ။ သမီး လိမ်မပြောတတ်ပါဘူး။ နောက်ဆို သမီး ဖေဖေ့ကို မေ့လိုက်တော့မယ်။ မေမေ့ကိုပဲ အရမ်းချစ်မယ်နော် မေမေ”

သိတတ်လိုက်တာ သမီးလေးရယ်။

ဖေဖေဟာ မကောင်းပါဘူးလို့ မဖြစ်စလောက်မှတ်ဉာဏ်လေးနဲ့ သိမှတ်နားလည်နေတဲ့ သမီးလေးရဲ့ ခံစားချက်ကို ဘယ်လိုသာကေမျိုးတွေကို သုံးနှုန်းပြီး လီဆယ်ဆုံးမရမှာ ပါလိမ့်။

“ဟာ . . . မေမေ အပင်ကြီးက အကြီးကြီးပဲနော်။ ဒါကို ဘာအပင်လို့ ခေါ်သလဲဟင်”

“လက်ပံပင်တဲ့ ။ မေမေတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဒီ အပင်ကြီးအောက်မှ ညနေတိုင်း လာဆော့ကြတာ”

“ဒါဆို မေမေတို့ ရွာ ရောက်ပြီပေါ့နော်။ ဟွန်း . . . အိမ်တွေလည်း မတွေ့ပါလား”

သမီးလေးရဲ့ အပြောမှာ တော့ သူမက အသံလေး ထွက်အောင်ပင် ရယ်လိုက်မိပြန်သည် ။

ဪ . . . သမီးလေးက အိမ်ဆိုရင် ဆေးရောင်စုံ သုတ်ထားတဲ့ တိုက်အမြင့်ကြီးတွေလို့ ပဲ ထင်နေပုံရလေ သည် ထင်ရဲ့ ။

“ဒါက မြို့ မဟုတ်ဘူး လေ သမီးရဲ့ ။ တော။ တောမှာ အိမ်တွေက ဝါးတွေသစ်တွေနဲ့ သစ်ပင်တွေကြားမှာ ဆောက်ကြတာ”

“ဪ . . . ဒီလိုလား။ တော . . . တောဆိုရင် ဂနိုင်းပေါ့နော် . . . ဟင်း . . .ဟင်း”

သမီးလေးက သူ့စကားကို သူသဘောကျပြီး ရယ် နေပြန်လေရဲ့ ။

“မေမေ. . .မေမေတို့ ငယ်ငယ်က ဒီအပင်ကြီးအောက်မှာ လာဆော့ကြတယ်ဆိုတော့ မေမေမှာ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိမှာ ပေါ့နော်”

“ရှိတာပေါ့။ ပေစိတို့၊ အိမ်တို့၊ ဘုတ်ဆုံတို့ ”

“ဟီး . . .ဟီး . . . နာမည်ကြီးတွေကလည်း ”

ဟု ဆိုပြီး ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်နေပြန်သည် ။

အူမြူးနေပုံရသော သမီးလေးကိုကြည့်ရင်း ပီတိ ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

ထိုစဉ် သူမတို့ စီးလာသော နွားလှည်းလေးမှာ ရွာလယ်လမ်းမကို ဖြတ်မောင်းလိုက်သဖြင့် သူမက အာရုံတွေ ကိုဖွင့်ပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

“ပေစိ”

အိမ်အိုအိုကြီးတစ်လုံးရှေ့မှာ တော့ အသံကုန်မြင့်ပြီး အော်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ ပြတင်းတံခါးလေးပွင့် လာပြီး ခေါင်းတစ်လုံး ပြူထွက်လာသည်။ ။

သနပ်ခါးတွေ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး အပြည့်လူးထား သည် မှာ ပဲဟင်းအိုးမှောက်ကျထားတယ် ထင်ရှားရလောက် အောင်ပင်။

“ဟယ် . . . ကြာင့် . . . မိကြာင့် . . . နင်”

ဟု ဝမ်းသာအားရကြီးပြောပြီး လှေကားကြီးတိုင်း တဗုန်းဗုန်းမြည်တဲ့ ထိ ပြေးဆင်းလာသည်။ ။ သူမတို့ လှည်းနားရောက်သည် ထိ ဒရောသောပါးပြေးလာကာ မမြင်ဖူးသူ တစ်ယောက်လို တအံ့တသြကြည့်ရင်း . . .

“ကြည့်စမ်း တစ်သွေးတစ်မွေးကြီးပါလားတော်။ ကျုပ်ဖြင့် မနာလိုချင်လာတော့ဘူး”

“ကဲ . . . နင်အံ့သြနေတာနဲ့ ပဲ ငါတို့ သားအမိတွေ ဒီလှည်းပေါ်မှာ ပဲထိုင်နေရတော့မယ့်ပုံပေါက်နေပြီ”

“ဟုတ်ပါတော်။ မေ့သွားလိုက်သဖြင့် ကဲ . . . ကဲ ဆင်းကြ။ ဒါနဲ့ သူက နင့်သမီးလား”

“ဟုတ်ပါ့”

“အဲ . . . အရပ်လေးတိုင်းပဲ။ လှလိုက်တာ။ ညည်း ငယ်တုန်းကနဲ့ တခြားစီပဲနော်။ ဖအေနဲ့ တူပုံရတယ်”

“ဟင့်အင်း . . . သမီး ဖေဖေနဲ့ မတူချင်ပါဘူး။ မေမေ သမီးက ဖေဖေ နဲ့ မတူဘူးနော်”

ဟု မေမေ့ကို အကူအညီတောင်းသလို ပြောလိုက်လျှင် ပေစီဆိုတဲ့ အဒေါ်ကြီးက ကြောက်လန့်စရာကောင်းလောက်အောင် အသံပြကြီးနှင့် ရယ်လာသည်။ ။

“ညည်းသမီးက မြို့သူမပြောရဘူး။ စကားကြွယ်ပါ ဘိ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သမီးလေးကို ပွေ့ချိုလိုက်သည်။ ။

လက်ကြမ်းကြမ်းကြီးနှင့် အပြောကြမ်းကြမ်းကြီး ကြောင့် သူမလေး တလန့်တဖျပ်ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဒါနဲ့ ညည်းတို့ က ရွာကို သတိရလို့ အလည်လာတာလား”

“အပြီးနေဖို့ ပြန်လာတာ”

“ဘာ . . . ညည်း နောက်ပြန်ပြီလား”

“အတည်ပြောနေတာ”

“ညည်း အဲဒီအကျင့်က မပျောက်သေးပါလား”

“အတည်ပြောတာ။ ငါ တကယ်အပြီးပြန်လာတာ”

“ကျုပ်တို့ ကြားတာတော့ ညည်း ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ညားနေတာဆို။ ညည်းယောက်ျားရော”

“အဲဒီအကြောင်းတွေ ငါ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆေးပြောပြမယ်ဟာ။ အခု ငါတို့ သားအမိတွေ မောပြီ။ နား ချင်ပြီ”

“ဟုတ်ပါ့ . . . ဟုတ်ပါ့ ။ မေ့နေလိုက်တာ။ လာ . . . ကွပ်ပျစ်မှာ နားကြရအောင်”

ရုပ်ဆိုးပေမယ့် သဘောကောင်းပုံရသော ပေစီဆို သောအဒေါ်ကြီးရဲ့ နေရာချထားမှုတို့ ကြောင့် သူမလေးတို့ သားအမိမှာ ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာရသွားကြပြန်သည် ။

“ညည်းကိုကြည့်ရတာ ကိုယ်လုံးလေးနဲ့ လိုပဲ”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်။ ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ သားတစ် ယောက်ရှိသေးတယ်”

“သား . . . ဟုတ်လား။ ဟား . . . ဟား . . . ဗိုက်ထဲက ကလေးကို သားမှန်း သမီးမှန်း ဘယ်လိုလုပ်အတပ်သိနေ ရတာလဲဟယ်။ အံ့တစ်ပါးပဲ”

“ဟဲ့ . . . မြို့ပေါ်မှာ က အတပ်သိနိုင်တဲ့ စက်တွေ ပေါ်နေပြီဟဲ့”

“ဟယ် . . .အံ့ပါရဲ့ ။ ဪ . . . သိလေမပေါ့လေ။ ညည်းယောက်ျား က ဆရာဝန်ပဲဟာ။ ညည်းကို အားကျလိုက်တာဟယ်”

“ငါက မင်းတို့ ကိုပဲ အားကျတယ်။ မင်းတို့ မှာ ဘာ သောကမှ မရှိဘူး”

“ပြောပြန်ပြီ။ ကဲ . . . ကဲ နားကြဦး။ ညည်းပြန်ရောက် လာတာကို အိမ်တို့ ဘုတ်ဆုံတို့ သိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာ ကြမလဲ။ ဟဲ့ . . . ဒါနဲ့ ဘုတ်ဆုံက ကြီးပွားသားတော့။ ယာ သူဌေးမြတ်လှနဲ့ ညားလို့ ရွှေတွဲလွဲ ငွေတွဲလွဲပဲ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ညည်း ရွာကထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျုပ် တို့ ရွာက အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားတာတော့။ ညည်းကတော့ မြို့ကိုရောက်သွားတော့ ကျုပ်တို့ ကိုတောင် သတိရပါ့မလားဘဲ။ မေ့ထားတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ နို့မို့ဆို ညည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေဦးမှာ ”

“ငါ မင်းတို့ ကို သတိရပါတယ်။ ငါ ရွာကို ပြန်လာ ချင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက တစ်ကောင်ကြွက်လေ။ အနည်းဆုံး မြို့မှာ နေတာကမှ ငါ့အတွက် ကျောတစ်ခင်းစာ ရသေးတာ”

“ညည်းပြန်လာရင်တော့ ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေက ကြည့်မနေပါဘူးအေ။ ညည်းကို အိမ်တစ်လုံးဖြစ်အောင်တော့ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ငါသိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ငါ ပြန်လာခဲ့တာ ပါ။ အခုလောလောဆယ်တော့ ငါ မင်းအိမ်မှာ ပဲ ခဏနားမယ် နော်”

“အံ့မယ် နားပါတော် နေပါ။ ညည်းနေနိုင်ရင် ကြိုက်သလောက်နေလို့ ရတယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ငါ မနေပါဘူး။ ငါ့ဘာသာငါ အိမ် တစ်လုံးနဲ့ သားနဲ့ သမီးနဲ့ အတူနေမယ်။ ငါ့ဒုက္ခက သူတစ်ပါးကို ကူးစက်မခံစေပါဘူး။”

“မာနကြီးတာတော့ လုံးဝမပြောင်းလဲဘူး”

“ငါက စနေသမီးလေ။ ငါ့ကိုမွေးလို့ အမေနဲ့ အဖေ ဆုံးတယ်။ ဦးလေးလေးတစ်ယောက် ရှားရှားပါးပါးရှိပါတယ်။ စောစောစီးစီး ခွဲသွားပြန်တယ်။ အားကိုးရာမဲ့လို့ မြို့ပေါ်တက် ပြီး အိမ်ဖော်လုပ်ပြန်တော့လည်း . . . ။ ငါ့ဘဝက မှောင်မည်း နေပြီးသားပါ။ ငါ့သားနဲ့ သမီးရဲ့ ဘဝလေး လင်းလာရင် ငါ ကျေနပ်ပြီ”

“အင်း . . . မလွယ်ပါလားနော် ၊ ကဲ . . . ကဲ . . . ညည်း
စိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရမယ်။ ဒါနဲ့ ညည်းသမီးနာမည်က ဘာတဲ့ တုံး။ ကျ
ပ်သိအောင်လည်း ပြောစမ်းဦးတော့”

“လေလုံးသွဲ့တဲ့ ”

“လေလုံးသွဲ့”

“ဟင်း . . . အဒေါ်ကြီး သမီးကို လေလုံးလို့ ပဲခေါ် နော်။ သွဲ့လို့ မထ
ည့်နဲ့ ။ သမီး မကြိုက်ဘူး”

ဟု သူမလေးက ငယ်ရွယ်ပေမယ့် ပြတ်ပြတ်သား သား ပြောခဲ့ပါ
သေးသည် ။

တကယ်ပဲ သူမလေးက ဒီလိုအိမ်မျိုးကြီးမှာ နေရတော့မှာ လား။

မေမေကပြောတော့ ဒီထက်စုတ်တဲ့ အိမ်မှာ လည်း နေရနိုင်သေးတ
ယ်တဲ့ ။

သို့ပေမဲ့ သူမလေးနဲ့ အတူ မေမေလည်း ပျော်နေပါတယ်။ သူမတို့ ရဲ့
ဘဝက ခုမှ လွတ်လပ်သွားခဲ့တာလေ။

★

“အား . . .အား . . . နာတယ်။ အမလေး”

အခန်းစုတ်စုတ်လေးထဲမှ အော်နေတဲ့ မေမေရဲ့ အသံက သူမလေးရဲ့
နှလုံးသွေးအိမ်ကို တဆစ်ဆစ်နာကျင် စေခဲ့ပါသည် ။

လူကြီးတွေပြောတာတော့ မေမေ့ဗိုက်ထဲက မောင်လေးထွက်လာ
တော့မှာ မို့ မေမေက နာနေတာတဲ့ ။

မောင်လေးရယ်။

ဘာဖြစ်လို့ မေမေ့ကို နာကျင်စေပြီးမှ ထွက်လာချင်ရတာလဲ။ မေမေက အရမ်းသနားဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။ မေမေက ပင်ပန်းနေပြီ။ မေမေ့ကို မနာကျင်စေနဲ့ တော့နော်။ မြန်မြန်လေး ထွက်လာပါတော့။

“အား . . . အမေရေ . . . နာတယ် . . . အား”

ဘုရား ဘုရား မေမေ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ။ မဖြစ်စလောက်အသိဉာဏ်လေးနဲ့ တမ်းတမိလိုက်သည် က ကိုးကွယ်ရာဘုရားရှင်ကိုပါပဲ။ မေမေ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလောက် ကြီး နာရတာလဲဟင်။ မောင်လေးရယ် မြန်မြန်ထွက်လာပါတော့။ မေမေ နာနေလှပြီ။

“အမလေး နာလိုက်တာ . . . အား”

နာကျင်မှုဝေဒနာကြောင့် ညည်းညူနေတဲ့ မေမေ့ ရဲ့ အသံစာစာကြောင့် စိတ်ပူခြင်းတွေက နာကျင်ခြင်းသို့ ပြောင်းလဲသွားရသည် ။

မေမေ့ပါးကိုရိုက်နေသော ဖေဖေ့ရဲ့ လက်ကြမ်းကြီး တွေ၊ နာကျင်စွာ ငိုညည်းနေသော မေမေ့ရဲ့ ရှိုက်သံတွေ၊ ဆဲရေးနေတဲ့ ဖေဖေ့ရဲ့ အသံနက်ကြီးတွေ၊ သူမလေးကို ရိုက်နှက်တတ်သည့် ဖေဖေ့ရဲ့ လက်ဖဝါးနုတွေ၊ အို . . . သူမလေး မုန်းလိုက်တာ။ မေမေ့ကို သိပ်သနားတာပဲ။

“အူဝဲ အူဝဲ”

“ဟော . . . မောင်လေး”

ကလေးငယ်၏ ငိုသံကြောင့် အပျော်ကြီးပျော်သွား ရကာ အိပ်ခန်းစုတ်စုတ်လေးထဲ သူမလေး အရှိန်အဟုန်နှင့် ပြေးဝင်လိုက်သည် ။

အခန်းထဲရောက်တော့ နီရဲရဲလေးပိစိညှောက်ကလေးငယ်ကို အဒေါ်ကြီးပေစိက ပွေ့ချီထားပါပြီ။

သူမလေးက မောင်လေးကို ပွေ့ချီချင်လှပေမယ့် သူမက ကလေးအရွယ်ပဲရှိသေးတာမို့ မွေးကင်းစကလေးငယ်ကို သူမ မချီခဲ့ရပါဘူး။ ထိုအချိန်မှ စ၍ သူမ လူကြီးသိပ် ဖြစ်ချင်ခဲ့ရပါသည်။

သူသာ ဒီအချိန်မှာ လူကြီးဖြစ်ခဲ့ရင် မောပြီးအိပ်ပျော်နေသော မေမေ့ကိုလည်း ရေတစ်ခွက်ခပ်တိုက်နိုင်မှာ ဖြစ်သလို မောင်လေးကိုလည်း ချီခွင့်ရမယ်လေ။

မောင်လေးက မေမေနဲ့ တူလို့ ထင်တယ်။ နှာတံလေးချွန်ပြီး သိပ်လှပါသည်။ ။

မေမေကလည်း တောသူမလေးလို့ မထင်ရက်လောက်အောင် မှုန်ညက်ညက်လေးနဲ့ သိပ်လှပါသည်။ ။ ဒါကြောင့်လည်း ဖေဖေလိုဆရာဝန်ကြီးက လက်ထပ်ခဲ့တာပေါ့။

မေမေက တစ်ချိန်တုန်းက ရွာရဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင် လို့ ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံက ပြောပါသည်။ ။

အခုချိန်ဆို ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံလည်း မွေးပြီးလောက်ပေါ့။

မေမေနဲ့ ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံက တူတူဗိုက်နာကြသည် ပဲ။

သူမလေးက ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံကို ကျေးဇူးတင်မိပါ သည်။ ။ ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံက ပိုက်ဆံပေးလို့ သာ သူမတို့ အိမ်လေးနဲ့ နေရတာ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြီးအိမ်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။ သူမတို့ သားအမိကို အသားဟင်းတွေ လာပို့ပေးတယ်လေ။

နောက်ပြီး ဒေါ်ကြီးပေစီကို အထူးကျေးဇူးတင်ရပါ သည်။ ။ မေမေ့အတွက် ပေါင်းထိုး၊ မြက်နုတ်၊ စသဖြင့် အလုပ် တွေကို ရှာပေးခဲ့တတ်လို့လေ။ သူမလေးသိနေသည် က ထိုသို့အလုပ်လုပ်နေမှ သာ ဆန်ဝယ်နိုင်

သည် ဆိုတာပါပဲ။

ထိုအခါမျိုးမှာ တော့ မေမေ့ကို သိပ်သနားမိပါ သည် ။ သူမလေး ကြိုးဝါးထားမိသည် က ကြီးလာရင် မေမေ့ကို အလုပ်လုပ်ကျွေးမယ်ဟု ပဲဖြစ်သည် ။

ရွာဦးကျောင်းက ကပွိယကြီးပြောတာတော့ ထမင်းများများ စားရင် မြန်မြန်ကြီးတယ်တဲ့ ။

သို့သော် သူမလေးက ထမင်းများများ စားပါရဲ့ နဲ့ ဘာကြောင့် မြန်မြန်မကြီးရတာလဲ။

မကြီးခဲ့ပါဘဲနဲ့ ဖက်တီးပုပ်ကလေးဖြစ်လာလို့ မေမေက ပိုပင်ပန်းရတာပေါ့။

အခုဆို မောင်လေးပါတိုးလာတော့ မေမေ ပိုပင်ပန်းတော့မှာ ပေါ့။

မောင်လေး။ မင်း အကျင့်မဆိုးရဘူးနော်။

“အူဝဲ . . . အူဝဲ”

ဟော ပြောရင်းနဲ့ ငိုလာပြန်ပြီ။

မေမေနှိုးတော့မယ်။ တိတ် . . . တိတ်။

ဟု ရင်ထဲမှ ပင်ပြောကာ ကလေးငယ်ရဲ့ နဖူးလေးကို ပွတ်ပေးလိုက်သည် တွင် ကလေးငယ်ကလည်း နားလည်နေသည့်အလား ချက်ချင်းတိတ်သွားရပါသည် ။

ဒေါ်ကြီးပေစိက အပျိုကြီးဖြစ်နေရတာဟာ သူမတို့ တွေအတွက် ကံကောင်းခြင်းတစ်ရပ်မည်၏။

အခုဆို ဒေါ်ကြီးပေစိချက်ကျွေးသမျှကိုသာ သူမတို့ စားသောက်နေရ

သည် ။

မေမေ့လက်ရာလောက် မကောင်းပေမယ့်လည်း ဒေါ်ကြီးပေစိကို
ကျေးဇူးတင်မိပါသည် ။ ဒေါ်ကြီးပေစိကလည်း သူမကို သူမ မကြိုက်သ
ည့်နာမည် လေလုံးသွဲ့ကို မခေါ်တော့ဘဲ လေးလုံးလို့ ပဲ ခေါ်တတ်နေပါပြီ
။

★

“ဟား . . .ဟား . . . ငါနိုင်တယ်ကွ”

“ဟေ့ . . .သျှောင်ပေစူး။ ဒါ ငါအကုန်မြင်တယ်။ မင်း မမှန်ဘူး။ လ
က်နဲ့ လှုပ်လဲ့လိုက်တာ”

ဟု သူမလေးက မြင်တဲ့ တိုင်းပင် အမှန်တရားဘက်က ပြောလိုက်သ
ည် ။

“အံ့မယ် မင်းက မျက်လုံးဘယ်လောက်ပြူးလို့ လဲ”

“ပြူးတာမပြူးတာ လာမပြောနဲ့ ။ မင်း မမှန်တာကို ငါမြင်တယ်”

“မင်းကရော မှန်အောင်ပစ်နိုင်လို့ လား”

“အံ့မယ် . . . လူကိုများ အထင်သေးလို့ ”

ဟု သူမလေးက မခံမရပ်နိုင်ပြောပြီး မောင်လေးရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး
ကျောက်တုံးလေးပေါ် ထိုင်စေလိုက်သည် ။

“မောင်လေး မင်း ဒီမှာ ထိုင်ဦးနော်။ မမ ဒီကောင် တွေကို အပြတ်ဖြူ
လိုက်ဦးမယ်”

“ဟာ . . . မမ မေမေရိုက်မယ်”

“ဟာ . . . ခဏလေးပါ။ ဒီမှာ ခဏထိုင်။ မင်းမတိုင်ပြောရင် မေမေ
ဘာမှ မသိဘူး”

ဟု ဇွတ်တရွတ်ညဏ်လေးရှိသူပီပီ ကစားဝိုင်းထဲ ဇွတ်ဝင်လိုက်သည်
။

သူမလေးက ဂွက်ထော်ထံမှ ခိုးတစ်လုံးကိုကောက်ကာ ဂွက်ထော်တို့
ပြိုင်ဘက် သျှောင်ပေစူးကို ယှဉ်ပြိုင်လိုက်ပါတော့သည် ။

သူမလေး ခိုးလိုမ့်ရာမှာ အထူးကျွမ်းကျင်သူပဲမို့ မကြာခင်မှာ ပင်
သျှောင်ပေစူးတို့ လှလှပပရှုံးပွဲဝင်သွားရ သည် ။

သျှောင်ပေစူးတို့ က မကျေမနပ်နှင့် ထပ်ပြိုင်။ သူမ လေးကလည်း
တော်သူပေပဲမို့ မြောက်ကြွားကြွားနဲ့ အစွမ်းပြနှင့် အချိန်တွေ မကြာသင့်
ဘဲကြာသွားရသည် ။

မောင်လေးဒီလုံးကလည်း အနိုင်ရနေသော မမ လေလုံးကို အားပေး
။ မမလေလုံးကလည်း အနိုင်တွေဆက်ယူပြန်နှင့် မေမေခိုင်းခဲ့တာကို မေ့
သည့်မေ့ဟောင်းမေ့နေခဲ့ပါ ပြီ။

ထိုအချိန်မှာ . . .

“မမ . . . မမ”

မောင်လေးဒီလုံးရဲ့ အော်သံကြားမှ သူမက လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
မောင်လေးက လက်ထဲမှာ ကိုင်ဆုပ်ထားသော ဆားထုပ်ကို ယမ်းပြလာ
သည် ။ ဒီတော့မှ သူမက သတိရ သွားဟန်နှင့် ကိုင်ထားလက်စခိုးလုံး
ကို မြေပြင်ပေါ်သို့ အထိတ်တလန့် ပစ်ချလိုက်သည် ။

“ဟေ့ . . . လေလုံး၊ ဘာလဲ ကြောက်သွားပြီလား”

“အံ့မယ် . . . ငါက ဘာဖြစ်လို့ ကြောက်ရမှာ လဲ။ ရှုံးနေတာက မင်းတို့ ပဲ။ မနက်ဖြန်မှ ဆက်ချမယ်။ ဒိုးကုန်သွားအောင် လိုမ့်ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဒိုးကုန်သွားရင်လည်း ငါတို့ တော့ စိတ်မပူပါ။ အဖေရှိသားပဲ။ အဖေ့ကိုရှာခိုင်းမှာ ပေါ့”

“လာ . . . မောင်လေး”

အဖေဆိုသောအသံကြားရင် အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရ အောင်ကို ရင်ထဲနာကျင်လာရပါသည်။ ။

ဒါကြောင့် မောင်လေးရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး အပြေးလာခဲ့သည်။ ။

“ဟာ . . . မမ ခြေထောက်နာပြီ။ မပြေးနိုင်တော့ဘူး”

“ဒါဆို မမကျောမှာ ပိုး။ မြန်မြန်”

ဟု ဆိုကာ ကျောကုန်းပေးလိုက်သည်။ ။

သည် တွင် အကျင့်ပါနေသော မောင်လေးက အသင့်ပင် ကုန်းထားသောကျောပေါ် ပိုးလိုက်သည်။ ။

သူမကလည်း ဝကစ်ကစ်လေးမောင်လေးရဲ့ ကိုယ်လေးကိုချိပိုးကာ အားသွန်ပြေးပါလေတော့သည်။ ။

မပြေးလို့ လည်း မဖြစ်တော့။ မေမေခိုင်းခဲ့သည့် အချိန်မှာ ကြာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

ဟင်းအိုးတန်းလန်းကြီးမို့ ရွာအလယ်ပိုင်းမှာ ဆားတစ်ထုပ်သွားဝယ်ပါဆိုကာမှ သူမတို့ မောင်နှမက ဆားချက်နေသည့်အလား ကြာနေခဲ့ပြီလေ။ ။

မေမေရိုက်မှာ လည်း စိုးရိမ်ကြသေးတာမို့ ခြေဖနောင့်နဲ့ တင်ပါး တစ်သားတည်းဖြစ်အောင် ပြေးသွားကြ သည် ။

(၁၂)နှစ်သမီးက (၅) နှစ်သားကလေးကို ပိုးထား ရ၍ ခရီးကမတွင် လှပါ။

သို့သော် သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပါးလှသည် ။ သူမကျောပေါ်မှ ဘာဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးမှ ရှိမနေသယောင်။

ဒါ သူမ ကျင့်သားရနေတာလေ။

မွေးကင်းစကတည်းက ချီပိုးလာခဲ့သည် မှာ အခု ငါးနှစ်သားရောက် သည် ထိပဲလေ။

မေမေက ဝမ်းရေးအတွက်ရှာဖွေရတာမို့ ဒီလုံးလေးကို ထိန်းသိမ်းခဲ့ ရသည် က လေလုံးဆိုတဲ့ သူမပေပဲလေ။

ဒီနေ့တော့ ကံကောင်းထောက်မစွာပင် သူမတို့ မောင်နှမကို မဆူပါ။

နောက်ကျနေပေမယ့်လည်း သူမတို့ ဝယ်လာတဲ့ ဆားကို ဟင်းရည် အိုးကြီးထဲခတ်ကာ မီးဖိုပေါ်မှ ချလိုက်သည် ။

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ပဲ ဖျာစုတ်လေးခင်းကာ သားအမိ သုံးယောက် မြိန် ရေယှက်ရေ စားသောက်ကြသည် ။

ဟင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကန်စွန်းရွက်ဟင်းရည်နဲ့ မတ်ပဲကြော်ပဲ ပေါ့။

ဒီဟင်းတွေဟာ မေမေ့ရဲ့ လက်ရာအစစ်ပဲမို့ သူမ သိပ်နှစ်သက်ရပါ သည် ။

မောင်လေးကို ကြည့်လိုက်ပါဦး။ မတ်ပဲကြော်ကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး

ကောက်စားနေလိုက်တာများ ချစ်ချင်စရာကြီးပဲ။

မောင်လေးက ထမင်းစားရင် ပါးစောင်ကြီးတွေ ပြည့်သည် အထိ အများကြီးစားတတ်သည် ။ မေမေ့ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ စားနေလိုက်တာ အားရပါးရပဲ။ ဆာနေပြီထင်ပါ ရဲ့ ။ ဆာလေမပေါ့။ ပင်ပန်းတာကိုး။ အလုပ်ပင်ပန်း၍ ထင်သည် ။ မေမေက အသာလေးညှိပြီး ပိန်သွားပါသည် ။

သို့ပေမဲ့ မေမေက သိပ်လှပါသည် ။

လောကမှာ သူမရဲ့ မေမေ ဒေါ်ကြာငုံက အလှဆုံး အမေပါပဲ။

မေမေ့ကို သိပ်ချစ်သလို မောင်လေးကိုလည်း သိပ်ချစ်ပါသည် ။

သူမက သိပ်ချစ်ရသလို သူမချစ်သော လူနှစ်ယောက်ကလည်း သူမအပေါ် သိပ်ချစ်စေချင်ပါသည် ။

မောင်လေးက ဒေါ်ကြီးဘုတ်ဆုံရဲ့ သမီး ရွှေဩနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြ၍ သူမထက် ရွှေဩကို ပိုခင်သွားမှာ ကို သူမ သိပ်စိုးရိမ်မိနေပါသေးသည် ။

ဒါကြောင့်လည်း ရွှေဩကို သူမ မခင်သည် ထင်ပါ ရဲ့ ။

*

“ရွှေဩ . . . ရွှေဩ ကျောင်းသွားမယ်”

ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ အော်သံက စူးခနဲထွက်ပေါ်လာသည် ။

“ခဏလေး”

ဟု အော်သံက စူးခနဲထွက်ပေါ်လာပြန်သည် ။

“ဟာ . . . မစောင့်ချင်တော့ဘူး။ နင့်ဘာသာနင် ဘာဖြစ်နေနေ ငါတော့သွားပြီ”

ဟု စိတ်မရှည်တတ်သော ဒီလုံးသွဲ့က ထုံးစံအတိုင်း မစောင့်နိုင်မဆိုင်းနိုင် ထွက်သွားပြန်သည်။ ဒီတော့မှ ရွှေဩ က တိုင်မှာ ချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်အသစ်လေးကို ကောက်လွယ်ကာ ဒီလုံးသွဲ့နောက် မမီမကမ်းလေး အပြေး တစ်ပိုင်း ပြေးလိုက်လာပြန်သည်။

ဪ . . . ဘာလိုလိုနဲ့ နှစ်တွေတောင် ပြောင်းလဲ ခဲ့ပြန်ပြီတဲ့။ အခုဆို ဒီလုံးသွဲ့က လေးတန်းကျောင်းသားလေး ဖြစ်လာခဲ့ပြန်ပါပြီ။

“ဟဲ့ . . . စောင့်ပါဦး ငလက်မရဲ့ ”

“နောက်တစ်ခါ အဲလိုခေါ်ရင် ခေါင်းပူသွားမယ် နော်”

“အံ့မယ် နင်ကဘာမို့လဲ”

“ခွပ်”

ဒီလုံးသွဲ့ လက်သွက်သူပီပီ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပင် ရွှေဩခေါင်းကို ခွပ်ခနဲမြည်အောင် ခေါက်လိုက်ပြန် သည်။

“အား . . . နာတယ်”

“မှတ်လား။ နောက်ဆို ငါ့ကို အဲလိုမလေးမခန့်ပြောရင် ဒီထက်နာမယ်။ ငါက နင့်ထက် သုံးနာရီကြီးတယ်မှတ်ထား”

“သေလိုက်ပါလား။ နင့်ကို မမလေလုံးနဲ့ ကို တိုင်ပြောဦးမှာ ”

“တိုင် လိုက်လေ။ ဟား . . . ဟား . . . ငါ့မမက နင့်ကိုတောင် အပြစ်ပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဒေါ်ကြီးကြာငုံနဲ့ တိုင်မယ်”

“နင်တိုင်ရဲရင် တိုင် လိုက်လေ”

ဟု ပမာမခန့်နှင့်ပြောသွားသော ဒီလုံးသွဲ့ကြောင့် ရွှေဩမှာ ဆုံငင်ကြီးကျန်ထားခဲ့ရသည်။ ဒီလုံးသွဲ့က ခွန်အား ကြီးသူမို့ ကြောက်ရသေးတာကြောင့် ဒီလိုကြပြန်တော့လည်း သူမလေးက မတိုင်ရဲပြန်ပါ။

သူမတိုင်လိုက်လို့ ဒေါ်ကြီးကြာငုံအဆူခံရရင် သူမ ကို နှစ်ဆနာအောင် ခေါင်းခေါက်တတ်သောကြောင့်ဖြစ် သည်။

ဒါကြောင့် ရွှေဩဆိုတဲ့ သူမက ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ အနိုင်စားခံအိုးပုတ်ရုပ်လေးပါပဲ။

ဒီလုံးသွဲ့က သူမလေးကို နိုင်စားတယ်ဆိုတာ သိ နေပါသော်လည်း ကျေနပ်စွာ ခံနေမိတာက မွေးရာပါ အကျင့်တစ်ခုပေမို့လား။

ဒီလုံးသွဲ့က နည်းနည်းဆိုးပါသည်။ စာလည်း တော်သည်။ သူမက တော့ စာညံ့သည်။ သူမက ညံ့သောသူမို့ မရ။ မသိတာများကို ဒီလုံးသွဲ့ ကိုမေးလျှင်လည်း ရှင်းပြပြောပြတာက နည်းနည်း ခေါင်းခေါက်ခံရတာ က များများ ပင်။ ဒီလုံးသွဲ့က အခြားလူများ ထက် သူမအပေါ် ပို၍ အနိုင် ယူ ဗိုလ်ကျတတ်သည်။ ဒီလုံးသွဲ့က သူမရွှေဩကိုသာ နိုင်စားတာ မဟုတ်။ အတန်းထဲရှိ အတန်းဖော်အားလုံးကိုလည်း ဗိုလ်ကျ ချင်သောလူပါ။

ဗိုလ်ကျလေမပေါ့။ သူ့မှာ က စွာသော၊ တော်သော၊ ချောသော၊ ဉာဏ်ကောင်းသောအစ်မတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့ တာကိုး။

ရွှေဩက ဒီလုံးသွဲ့ကို သိပ်အားကျရပါသည်။

သူမမှာ လည်း ဒီလုံးသွဲ့လို အစ်မတစ်ယောက်ရှိ ချင်သည် လေ။ ဒါမှ သူများ နဲ့ ကစားလို့ ရှုံးရင်လည်း ကစားကူမယ်။ စာမရရင်လည်း စာလုပ်ကူမယ်။ သူများ နဲ့ ရန်ဖြစ်နေ ရင်လည်း ဝင်ကူမယ်။ အဲဒါဆို သူမလ

ည်း အားလုံးထဲမှာ ဒီလုံးသွဲ့လို ဗိုလ်ကြီးဖြစ်ပြီပေါ့။

သူမက မမလေလုံးသွဲ့ကို ချစ်ပေမယ့် ခင်ပေမယ့် မမလေလုံးသွဲ့က သူမကိုဆို လုံးဝဂရုမစိုက်ချင်သလိုပင်။

ဒါပေမဲ့ သူမလေးက မမလေလုံးသွဲ့ကိုရော၊ သူငယ်ချင်းဒီလုံးသွဲ့ကို ပါ သိပ်မင်ရပါသည် ။

အမေက မုန့်ပေးခဲ့ရင်တောင် သူမ မစားဘဲ ထိုမောင်နှမကိုပဲ ကျွေးချင်နေတတ်တဲ့ ထိကို ခင်မင်တွယ်တာ ရတာပါ။

ဒါကြောင့်ပဲ ထိုမောင်နှမက သူမကို ပို၍ ဗိုလ်ကျချင်နေကြသည် လားမသိ။

*

လေလုံးသွဲ့က အမေ့ကို စားဝတ်နေရေးအတွက် ဝင်ကူရင်း ဒီလုံးသွဲ့ ရွှေ့သြနဲ့ အတူ ကျောင်းသွားရင်းနှင့်ပင် အချိန်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်လွန်သွားခဲ့သည် မှာ လေလုံးသွဲ့က အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်ပင် ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့ပါပြီ။

သို့ပေမဲ့ သူတို့ မိသားစုရဲ့ အိမ်စုတ်လေးမှာ ငယ် ငယ်တုန်းတည်းက အတိုင်း ဘာမှ ပြောင်းလဲမှုမရှိခဲ့ပါ။

လေလုံးသွဲ့က မောင်လေးရဲ့ ကျောင်းစရိတ် ရရှိရေးကိုသာ မိခင်နဲ့ အတူ ရုန်းကန်ခဲ့ရ၍ မြန်မာစာကို ရေးတတ် ဖတ်တတ်မျှပင် ရပ်ထားဖြစ်ခဲ့သည် ။

(၇)တန်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ ကျောင်းစရိတ်ကလည်း သေးလှသည် မဟုတ်။ လယ်မရှိ ယာမရှိနဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်နေရတာမို့လည်း သိပ်ချောင်လည်မှုမရှိခဲ့ပါ။

ဒီကြားထဲ အပျိုဖြစ်လေးမို့ လှချင်လာတဲ့ လေလုံး သွဲ့ရဲ့ အသုံးစရိတ်ကလည်း တစ်မျိုးတိုးနေသေးတာမို့ မိခင် ဒေါ်ကြာငုံက အလုပ်ကို ပို၍ ကြိုးစားနေရသည် မှာ အမှန်ပင်။

သားနဲ့ သမီးကို သိပ်ချစ်ရှာသည့် ဒေါ်ကြာငုံရဲ့ အချစ်ကလည်း မိခင်တကာမိခင်တွေထက် သာနေသည် လားပင်။

တောရွာမှာ နေလာတဲ့ လေလုံးသွဲ့က အခုချိန်ထိ ထမင်းဟင်းကို ကိုယ်တိုင်မချက်နိုင်သေးတာက သက်သေ ခံနေပေတော့သည်။

အမေလုပ်သူက သူများ ယာခင်းမှာ အငှားလုပ်သားအဖြစ် လိုက်သွားရင် သူမလည်း ရောယောင်ပြီး အီးယောင်ဝါးစိတ်မပါ လက်မပါ ကူညီမည်။ ပြီးလျှင် သိပ်ပင်ပန်း ရပါတယ်ဆိုပြီး လုံချည်အဆင်ဆန်း လေးတွေရအောင် ပူ ဆာမည်။ မောင်လေးတစ်ထည် သူမတစ်ထည်ရအောင် မရမကဝယ်ခိုင်းမည်။ အမေလုပ်သူက မဝယ်ပေးနိုင်ရင် စိတ်လုပ် စိတ်ကောက်မည်။ ဒါပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူမက နားလည်မှုတစ်ခုတော့ ရှိနေ သေးသည်။ မိခင်က မပြေလည်ဘူးဆိုတာသိ၍ ကျောင်းသိပ်နေချင်လှပါသော်လည်း မနေချင်တော့ဘူးဟု လိမ်ညာပြောကာ မိခင်မတောင်းဆိုပါဘဲနဲ့ သူမက သိတတ်နားလည်စွာ ကျောင်းနေခြင်းကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်။ အတန်းဖော်တွေက ကျောင်းသွားတာမြင်ရင် ကျောင်းသွားချင်လှတဲ့ စိတ်တွေကို မနည်းချိုးနှိမ်ခဲ့ရတာကို မိခင်မှ သိပါလေစ။

ဝမ်းနည်းခဲ့မိပေမယ့် နာကျင်မှုတော့ မဖြစ်မိပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမက အဲဒီလိုလုပ်ပေးလိုက်မှ အမေလည်း အသက်ရှူချောင်နိုင်မှာ ဖြစ်သလို မောင်လေးအတွက်လည်း ဖူဖူလုံလုံရှိမှာ လေ။

သူမက ပညာတတ်ကြီးမဖြစ်ရပေမယ့် သူမသိပ် ချစ်သော မောင်

လေးက ပညာတတ်ဖြစ်နိုင်သေးတာပဲ။ သူမ စိတ်အားမလျှော့ပါ။

မောင်လေး ပညာတတ်ဖြစ်သွားရင် သူမ ပညာ တတ်ဖြစ်ရသလိုပါပဲ
။

မောင်လေးဒီလုံးကို လူအများကြားမှာ ထင်ပေါ် ကျော်ဇောစေချင်မိ
တာက သူမရဲ့ စေတနာအမှန်ပါ။ ဒါကြောင့် ပင် သူမတို့ က သိပ်ဆင်းရဲ
ပါသော်လည်း မောင်လေးကို ဘယ်တော့မှ မျက်နှာညှိုးမခံပါ။

ကျောင်းဝတ်စုံကိုပင် မိခင်ကို မလျှော်စေဘဲ သူမ ကိုယ်တိုင်ပင်
လျှော်ဖွပ်ကာ ကျကျနနဝတ်ဆင်စေသည် ။

အခုလည်း သူမက မောင်လေးရဲ့ ကျောင်းဝတ်စုံကို ကျကျနနပင် ဆ
ပ်ပြာအထပ်ထပ်တိုက်ကာ လျှော်ဖွပ်ပေး နေသည် ။

“ဟေ့ . . . မပြီးသေးဘူးလား”

“ပြီးတော့မှာ ပါ။ ခဏလေး”

“အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုး ဒီနှစ်ထည်လေးလျှော်တာ ဒီလောက် ထိအချိန်ကြာရ
သလား။ ဒီပုံအတိုင်းဆို ရှေ့ဆက်ဘာလုပ် စားမှာ လဲ”

“ဟာ . . . အမေကလည်း ပွစိပွစိနဲ့ ။ တကယ်နား ညည်းတာပဲ။
အင်္ကျီအဖြူဆိုတာ ဆပ်ပြာများများ တိုက်မှ စင်တာ”

“ညည်းလုပ်ပုံနဲ့ တော့ ဆပ်ပြာဖိုးနဲ့ မွဲရချည်ရဲ့ ”

“ကပ်စေးကလည်း နဲ့ပါဘိ။ အမေ အဲလောက်ကပ် စေးနဲ့ရင်လည်း
သမီးအင်္ကျီကိုလျှော်တဲ့ အခါ ဆပ်ပြာမတိုက်တော့ဘူး။ ဟုတ်ပြီလား”

“အမလေး မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ တော်။ အင်္ကျီက ချေးအထပ်ထပ်
နှင်းပြောက်အထပ်ထပ်ဖြစ်လို့ ငါ ပိုမွဲနေပါဦး မယ်”

“အမေ့နာမည်ကို ဒေါ်ကြာငုံလို့ များ ၊ ဘယ်သူပေးထားတာပါလိမ့်။ အမှန်ဆို ဒေါ်ကပ်စေးဖြစ်ရမှာ ”

“ကဲ . . . ကဲ . . . ညည်း ရှည်မနေနဲ့ ။ အိမ်မှာ ငါးပိ ကုန်နေတယ်။ ရွာ အလယ်ပိုင်းမှာ ငါးပိနည်းနည်းဝယ်ခဲ့လိုက်။

မြန်မြန်နော်။ ညည်းမောင်က ကျောင်းပြန်လာရင် ဆာလှပါ ဘိသနဲ့ ”

မောင်ဆိုသောအသံကြားမှ သူမက လျှော်လက်စ အဝတ်များကို လက်စသတ်လိုက်သည် ။

ဆပ်ပြာအတိုက်များ သွားတာမို့ ရေနင့်ဆေးကြော ရသည့်အခါမှာ အချိန်က ကြန့်ကြာနေသေးသည် ။

အဝတ်ကို ရေစင်အောင်ညှစ်ပြီး ဘုန်းခနဲဘုန်းခနဲ မြည်အောင် ခါလိုက်ကာ ဝါးလုံးတန်းသန့်သန့်ပေါ်မှာ ပြန့်နေ အောင်လှန်းလိုက်ပြီးမှ . . .

“ပေး . . . ပိုက်ဆံ”

ဟု အမေ့ထံ လက်ဖြန့်တောင်းလိုက်သည် ။

ဒီတော့မှ ဒေါ်ကြာငုံက ဟင်းမွှေးနေသောယောက်မကို ဘေးနားချကာ ချွေးခံအင်္ကျီထဲမှ ပိုက်ဆံတစ်လိပ်ကို ထုတ်ကာ (၅၀၀)တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည် ။

“(၂၀၀)ဖိုးပဲဝယ်ခဲ့။ ပိုတာ ပိုတဲ့ အတိုင်းပြန်ယူခဲ့။ ဘာမှ အပိုဝယ်မလာနဲ့ ။ ညည်းက ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒီနေ့ဘာဟင်းလဲ။ ထုံးစံအတိုင်း မတ်ပဲကြော်နဲ့ ကန်စွန်းရွက်ချဉ်ဟင်းပဲမဟုတ်လား”

“သိနေရင် ဘာကြောင့်ထပ်မေးသလဲ”

“တစ်ခါတလေ ကြက်သားဟင်းလေးချက်စားရင် ကောင်းမယ်”

“စားချင်ရင် စိတ်ကူးထဲမှာ ပဲစားလိုက်”

“အင်း . . . မောင်လေးက စာကျက်ရတော့ ပိုပင်ပန်းတယ်။ ဒီနေ့တော့ အထူးအခွင့်အရေးအနေနဲ့ ကြက်ဥကြော်လေးစားရအောင်။ ဟဲ . . . ဟဲ”

“ဘာအထူးအခွင့်အရေးလဲ”

“ဟာ . . . အမေကလည်း ဒီနေ့တစ်ရက်တည်းပါ”

ဟု တောင်းဆိုလာသောသမီးကို ဒေါ်ကြာငုံ စိတ် မကောင်းစွာကြည့်မိသွားဖြစ်သည်။ ။

ထိုအကြည့်ကို ဒေါ်ကြာငုံက ချက်ချင်းပြင်ကာ . . .

“အင်း . . . ဒီနေ့တစ်ရက်ပဲရမယ်နော်။ ဟင်းကောင်း နေ့တိုင်းစားနေရင် ညည်းမောင်လေးရဲ့ ကျောင်းစရိတ် ခက်ခဲ သွားနိုင်တယ်”

ဟု ဟန်မပျက်ပြောလိုက်သည်။ ။

ဒီတွင် အကင်းပါးသော လေလုံးသွဲ့က . . .

“ဟင်း . . . သမီးက ကြက်ဥကြော် မကြိုက်ပါဘူး။ မောင်လေးကို ကျွေးမလို့ ပါ။ မတ်ပဲကြော်လောက် ကြက် ဥကြော်က အာဟာရမဖြစ်ဘူး။ အမေ့ကို စတာ။ ဒေါ်ကပ်စေး က ဘယ်လောက်ထိကပ်စေးနဲ့မလဲလို့။ ဟွန့် . . . သေတ္တာထဲ မှာ စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ခိုးကိုသုံးပစ်ဦးမှာ ”

ဟု သူမက စူစူအောင့်အောင့်ပြောလိုက်လျှင် . . .

“ခွပ်”

ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ သူမခေါင်းကလေး ထူပူသွား ရပြန်သည်။ ။

“အမေ”

“ခိုးသုံးရင် ဒီထက်နာမယ်။ နောက်နှစ်ဆို ညည်း မောင်က တခြားရွာမှာ ကျောင်းနေရတော့မှာ ။ အဲဒီတော့မှ ပိုက်ဆံပိုခက်လာမယ် ။ ညည်း နားလည်ရဲ့ လား”

“စတဲ့ ဥစ္စာကို”

“စကားရှည်တယ်။ သွားသွား မြန်မြန်။ တယ် ဟိုတစ်ယောက်က ကျောင်းပြန်လာတော့မယ်”

“အင်း . . . မြန်မြန်ဝယ်ခဲ့မယ်။ အမေနော် မောင်လေးတစ်ယောက် တည်း ဗိုက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ သမီးလည်း ဗိုက်နဲ့ ပဲ ဆာတတ်တယ်။ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင်ချက်ထား၊ သမီးရောက်တာနဲ့ စားမယ်”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ပြောကာ ပိုက်ဆံကို လက်ထဲကျစ်ကျစ်ပါ အောင်ဆုပ်ပြီး ပြေးထွက်လိုက်သည်။ ။

“ဟင်း . . . ဒီကလေးမ ဒုက္ခပဲ။ ပြေးပြေးလွှားလွှားနဲ့ ဣန္ဒြေကို မရ ဘူး။ ခွေးလိုက်ဆွဲနေမှ ဖြင့် ငါက ဆေးဖိုးထပ် ကုန်နေဦးမယ်” ဟု ကရုဏာလေးနှင့် မြည်တွန်လိုက်ပါသေးသည်။ ။

အပျိုအရွယ်ပေမယ့် ကလေးစိတ်မကုန်သေးသည့် သမီးကို စိတ်မချ နိုင်လည်း ဖြစ်ရပါသည်။ ။ တစ်ခုခု ဝယ်ခိုင်းလိုက်ရင် ကလေးတွေနဲ့ အတူ ခိုးလိုမ့်တမ်း ကစားနေတတ်လို့ ပါ။ ဝတ်ချင်စားချင်တဲ့ စိတ်သာရှိပြီး လှလှပပလည်း မနေတတ်သူမို့ ကာလသားတွေနဲ့ အရှုပ်အရှင်းကင်းလှ တာ တစ်ခုတော့ သမီးအတွက် ဒေါ်ကြာငုံ စိတ်အေးရပါသေး သည်။ ။

သမီးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပထမက မောင်လေး။ ဒုတိယက မောင်လေး။ တတိယက မောင်လေး။ မောင်လေးဘဝသာ သူ့အတွက် အဓိကလို့ ခံယူနေတာကိုလည်း ဒေါ်ကြာငုံက မိခင်ပီပီ ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်နေပါသည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း နောင်ရေးအတွက် ရင်လေးမိသည့်ကြားမှ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ရပါသေးသည်။ ။

သမီးက အလုပ်တော်ပေမယ့်လည်း ဇွဲမရှိဘဲ ပျင်းရိသည်။ ။

မြက်နုတ်ခိုင်းရင် ပေါင်းမြက်တွေကြားမှာ အိပ်ပျော်နေတတ်တာမျိုးတို့ ၊ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ခိုင်းရင် လမ်းမှာ မှောက်ကျတတ်တာမျိုးတို့ ၊ တစ်ခုခုဝယ်ခိုင်းရင် ခိုးလိုမ့်တမ်းကို လောင်းကြေးထပ်ပြီး ကစားနေတာမျိုးတို့ ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူတစ်ပါးနှင့် ကက်ကက်လန်ရန် ဖြစ်တတ်တာမျိုးတို့ အစရှိ ပြီး ကမောက်ကမနေတတ်ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကတည်းက မပျက်မကွက်စည်းစနစ်တကျလုပ်ခဲ့သည် မှာ မောင်လေးရဲ့ အဝတ်လျှော်ခြင်း တစ်ခုတည်းပါပဲ။ ဒေါ်ကြာငုံ ထမင်းအိုးနှပ်နေစဉ်မှာ ပင် မောင်နှမနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက်ဖက်ကာ ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြ သည်။ ။

“ဒီနေ့တော့ မြန်သားပဲ”

“လမ်းမှာ ခိုးပွဲမှ မရှိတာ”

ဟု အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ကြာငုံရဲ့ မျက်စောင်းက သူမအပေါ် ခိုင်းခနဲကျရောက်လာသည်။ ။

ဒါကို သူမက မလုံ့တလုံ့လေးရယ်ကာ . . .

“အလကားနောက်တာ။ မောင်လေးက ဗိုက်ဆာ ပြီဆိုလို့ ပြန်လာ

တာ။ လုပ်တော့ မြန်မြန် ဗိုက်ဆာနေပြီ။ မောင်လေး မင်းရော ဆာပြီမဟုတ်လား”

“အင်း . . . ဆာပြီ”

“ဟာ . . . ဘယ်လိုအမေကြီးလဲ။ သားသမီးတွေ ဆာနေတာတောင် မကျွေးသေးပါလား”

ဟု ရွတ်နောက်နောက်ကလေး ပြောလိုက်သည် တွင် ဒေါ်ကြာငုံက ကိုင်ထားသောယောက်မနှင့် သူမခေါင်းကို ထုလိုက်သည် ။

“ဟာ . . . နာတယ်။ မောင်လေးကိုလည်း တစ်ခါတလေ ရိုက်ပါဦးလား”

“ငါ့သားက လိမ္မာပြီးသား၊ ညည်းသာ ပြန်ပြောလှန်ပြောနဲ့ ”

“ဟား . . . ဟား . . . အမေ သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ။ ယောက်မကြီးနဲ့ သူများ ခေါင်းကိုထုပြီး ဟင်းအိုးမွှေပြန်ပြီ။ ခေါင်းမလျှော်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ငါးပိခတ်ရလွတ်သွားတာပေါ့”

ဟု ဒီလုံးသွဲ့ရဲ့ အရွှန်းဖောက်စကားမှာ တော့ သားအမိသုံးယောက်လုံး ပွဲကျအောင်ရယ်မောမိကြတော့သည် ။